

An abstract painting featuring a central face rendered in dark, expressive brushstrokes. The face has large, intense eyes and a slightly open mouth. The background is a vibrant mix of red and blue, with visible texture and layered colors. The overall mood is dramatic and intense.

Noční klub Mars

**RACHEL
KUSHNEROVÁ**

přeložila Olga Bártová

Noční klub Mars
Rachel Kushnerová

Noční klub Mars

**RACHEL
KUSHNEROVÁ**

přeložila Olga Bártová

Kniha vychází s podporou Ministerstva kultury České republiky.

Edici angloamerických autorů řídí Petr Onufer

THE MARS ROOM

Copyright © Rachel Kushner, 2018

Czech edition © Argo, 2020

Translation © Olga Bártová, 2020

Afterword © Pavel Kořínek, 2020

Cover art © David Cajthaml, 2020

ISBN 978-80-257-3175-8 (váz.)

ISBN 978-80-257-3201-4 (e-kniha)

Cítím vzduch z jiné planety.
Vlídne tváře, jež na mě hleděly,
teď mizí v temnotě.

l.

Jednou týdně, ve čtvrtek, se koná noc v řetězech. Jednou týdně nastává rozhodující okamžik v životě šedesáti žen. Některé ten rozhodující okamžik zažívají už poněkolikáté. Pro ně je to normálka. Já ho zažila jen jednou. Vzbudili mě ve dvě ráno, spoutali, spočítali, Romy Leslie Hallová, odsouzená W314159, a seřadili spolu s ostatními na celonoční cestu údolím.

Když autobus opustil území vazební věznice, přilepila jsem se k zamřížovanému oknu, abych viděla ven. Nebylo moc na co se dívat. Podjezdy a nájezdy, opuštěné temné ulice. Nikde nikdo. Jeli jsme v té nejzazší části noci, kdy na semaforech nepřeblikává zelená a červená a ony jen nepřetržitě žlutě mrkají. Vedle nás se zařadilo auto. Nesvítilo. Ta temná věc se kolem nás prohnala s dávelskou energií. Ve vazební věznici jsem měla na oddílu holku, která dostala doživotí jen za to, že řídila. Nestřílela, vykládala každému, kdo byl ochoten naslouchat. Nestřílela. Jen řídila. To stačilo. Použili čtečku espézetek. Našli si to auto na záznamech z kamer. Měli nahrané, jak jede v noci po ulici, nejdřív s rozsvícenými světly a pak se zhasnutými. Když řidič vypne světla, je to úmysl. Když řidič vypne světla, je to vražda.

K tomu, že nás převáželi zrovna v tuhle hodinu, měli důvod, několik důvodů. Kdyby nás mohli do vězení odpálit v nějakém modulu, udělali by to. Hlavně aby se na nás – na vězeňský autobus plný ženských se spoutanýma rukama a nohama v řetězech – nemuseli dívat spořádaní lidé.

Když jsme najeli na dálnici, začalo pár těch mladších fňukat a popotahovat. V kleci byla holka, která vypadala, že je tak v osmém měsíci, břicho měla už tak velké, že jí museli řetěz kolem pasu nastavit, aby jí mohli připoutat ruce k bokům. Byla celá ubrečená, škytala a třásla se. Do klece ji dali kvůli jejímu věku, aby ji ochránili před námi ostatními. Bylo jí patnáct.

Jedna holka vepředu se na ni otočila a zasyčela, jako by stríkala sprejem na hubení mravenců. Když to nezabralo, začala na ni rvát.

„Drž sakra hubu!“

„Kurňa,“ prohodila osoba sedící přes uličku vedle mě. Jsem ze San Franciska, takže transky pro mě nejsou nic nového, ale tahle vypadala opravdu jako chlap. Ramena široká jako ulička a vousy po celé čelisti. Napadlo mě, že je nejspíš z vazební lesbárny. Jmenovala se Conan a později jsem ji poznala blíž.

„Kurňa, dyk je ještě malá. Ať se vybulí.“

Ta druhá okřikla Conana, ať drží hubu, začaly se hádat a museli se do toho vložit eskortáci.

Ve vazbě i ve vězení se najdou holky, které vytvářejí pravidla pro všechny ostatní, a ta, co požadovala ticho, byla jednou z nich. Když se budete jejich pravidly řídit, vytvoří další. Musíte bojovat, jinak vám nenechají vůbec žádný prostor.

Já už se naučila, že nesmím brečet. Před dvěma lety, když mě zatkli, jsem brečela přímo nezadržitelně. Byl konec a já věděla, že je konec. Byla to moje první noc ve vazbě a já nepřestávala doufat, že ten stav, kdy jsem si připadala jako ve snu, pomine, že se z něj probudím. Jenže jsem se dál probouzela do toho, co se nijak nelišilo od matrací páchnoucích chcankama, bouchání dveří, šílených uječených ženských a alarmů. Holka, která se mnou byla na cele, nebyla šílená; hrubě mnou zatřásla, aby upoutala moji pozornost. Podívala jsem se na ni. Otočila se, nadvzdla si vršek mundúru a ukázala mi

kérku těsně nad zadkem, svůj cejch šlapky. Měla tam vytetováno

Drž kurva hubu

Zabralo to. Přestala jsem brečet.

Byla to něžná chvílka s holkou na cele. Chtěla mi pomoci. Jenže každý nedokáže držet kurva hubu, já jsem se snažila, ale na tu holku jsem neměla, později jsem ji považovala tak trochu za světicí. Ne kvůli tomu tetování, ale kvůli tomu, jak se tím svým heslem oddaně řídila.

• • •

Eskortáci mě posadili k jediné bělošce v autobusu. Moje sousedka měla dlouhé zplihlé lesklé hnědé vlasy a úchylně se usmívala na celou pusku jako z reklamy na bělicí zubní pastu. Ve vazbě a ve vězení má bílé zuby málokdo, ty její taky nebyly bílé, ale měla takový ten široký, nepatřičný úsměv. Vůbec se mi to nelíbilo. Působila dojmem, jako by jí odstranili kus mozku. Sdělila mi celé jméno – Laura Lippová – a prohlásila, že ji převázejí z China do Stanvillu, jako bychom ani jedna neměly co tajit. Od té doby se mi při prvním setkání už nikdy nikdo nepředstavil celým jménem a ani se mi nesnažil podat věrohodný výklad o tom, co je zač; ani to nikdy nikdo neudělá a já taky ne.

„Lippová se dvěma p, tohle příjmení jsem přijala až pozděj po nevlastním tátovi,“ vykládala, jako bych se jí na to ptala. Jako by mi to mohlo připadat důležité, tenkrát nebo někdy v budoucnu.

„Můj pravej táta byl Culpepper. Culpepper z Apple Valley, ne ten z Victorvillu. Tam je totiž taky jeden Culpepper, spravuje boty, ale to není náš příbuznej.“

V autobusu se nemá mluvit. Ale ji tohle pravidlo neumlčelo.

„Naše rodina žije v Apple Valley už po tři generace. Apple Valley zní báječně, ne? Úplně cítíš rozkvetlý jabloně a slyšíš bzukot včel a hned začneš myslet na čerstvej jablečnej

mošt a teplej štrúdl. Na podzimní výzdobu, kterou v Craft Cubby vyrábějí vždycky v červenci z barevnýho listí a plastových dýní; v Apple Valley se hodně peče a pak taky dost lidí vaří metamfetamin. My ne. Nechci, aby sis o mně udělala špatnej obrázek. Culpepperovi jsou pracanti. Můj táta měl stavební firmu. Na rozdíl od famílie, do který jsem se přivdala, ty – Jé! Jé, podívej! To je Magic Mountain!“

Na druhé straně několikaproudové dálnice se míhaly bílé oblouky horské dráhy.

Když jsem se před třemi lety stěhovala do Los Angeles, připadal mi tenhle zábavní park jako brána do nového života. První velká zajímavá věc u dálnice svištíci na jih, zářivá, ošklivá a vzrušující, ale to už teď bylo jedno.

„Jedna ženská od nás z oddílu tady kradla děti,“ spustila Laura Lippová. „Se svým úchylným manželem.“

Laura uměla pohodit lesklou hřívou tak, že k tomu vůbec nepotřebovala ruce, jako by měla vlasy spojené se zbytkem těla elektrickým proudem.

„Řekla mi, jak to dělali. Lidi jí a jejímu manžilkovi věřili, protože jsou starý. Prostě milí hodní starouši a představ si, když se nějaký mámě rozběhnou tři děti každý na jinou stranu. Ta babča – byla jsem s ní na cele v Kalifornský ženský věznici, tak mi to všechno vyprávěla – si tam jen tak seděla, štrikovala a nabídla tý paní, že jí jedno dítě pohlídá. Jen máma zmizela z dohledu, babča s dědulou strčili dítěti kudlu pod krk a odvedli ho na záchod. Měli to vymakaný. Dítěti dali paruku, jiný oblečení a pak ta vykutálená dvojčka to nebožátko odvlekla z parku.“

„To je hrůza,“ zděsila jsem se a pokusila se od ní odtáhnout tak daleko, jak jen mi to řetězy dovolily.

Sama mám dítě, Jacksona.

Moc svého syna miluju, ale myslet na něj je teď moc těžké. Snažím se to nedělat.

• • •

Máma mě pojmenovala po německé herečce, která v televizi řekla bankovnímu lupiči, že se jí moc líbí.

Líbíte se mi, řekla mu, moc se mi líbíte.

Pozvali si ho a tu herečku do jedné talk show. Hosti seděli v křesílkách nalevo od moderátora a obvykle se mezi sebou nebavili. Postupně si od moderátora předsedávali směrem ke kraji.

• • •

Začíná se od kraje, poučil mě jednou jeden píćus v souvislosti s přílbory. Nic takového jsem se nikdy neućila a ani mě to nikdo nenaućil. Platil si mě jako spolećnici a touhle výměnou názorů mi dal najevo, že si přijde na své, jen když mě bude během večera trochu ponižovat. Když jsem pak v noci odcházela od něj z pokoje, sebrala jsem tašku postavenou u dveří. Nevšiml si toho, myslel si, že už má padla, že už nemusí být ve střeħu, aby mě mohl urážet, a může si lebedit v hotelové posteli. Taška byla z luxusního obchodáku Saks Fifth Avenue, obsahovala spoustu menších tašek, v každé byl dárek pro ženu, předpokládala jsem, že jeho manželku. Drahé nešikézní oblečení, které bych si na sebe v životě nevzala. Prošla jsem s taškou hotelovou halou a venku jsem ji pak strćila do popelnice, auto jsem měla zaparkované o pár bloků dál, v garážích v Mission District, protože jsem nechćela, aby o mně ten týpek cokoliv věděl.

• • •

V křesle na kraji seděl bankovní lupić, povídal v té talk show o své minulosti, německá herečka seděla vedle něj, najednou se k němu otoćila a řekla mu, že se jí líbí.

Máma mě pojmenovala po herećce, která se místo s moderátorem bavila s bankovním lupićem.

• • •

Podle mě byl rád, že jsem mu tu tašku ukradla. Pak se se mnou chtěl vídat pravidelně. Stál o spolećnici a spousta holek, které jsem znala, to považovala za osvědćený recept: takový chlap vám zaplatí nájem na rok dopředu, staćí někoho takového splašit a jste za vodou. Na schůzku s ním jsem šla jen proto, že mě ukecala moje stará dobrá kamarádka Eva. Někdy zatoužíte po tom, po čem touží ostatní,

ale jen krátce, protože vás to vlivem vašich vlastních tužeb rychle přejde. Když se ten konzerva ze Silicon Valley večer tvářil, že v tom jakožto milenci jedeme spolu, a že se mnou tudíž může jednat jako s kusem hadru, říkat mi, že jsem hezká, ale tak „nějak obyčejně“, snažit se díky penězům nade mnou ve společnosti uplatňovat převahu, jako bysme snad spolu chodili – ale vzhledem k tomu, že si za to platí, tak se bude hrát podle jeho pravidel a bude mi říkat, co mám říkat, jak mám chodit, co si mám objednat, jakou vidličku si mám vzít, co se mi má líbit –, uvědomila jsem si, že dělat společníci není nic pro mě. Že se radši budu dál živit tancováním v nočním klubu Mars na Market Street. Bylo mi jedno, jestli je to počestná práce nebo ne, hlavně že se mi nehnusila. Při tancování na klínech jsem se naučila, že je jednodušší kroutit zadkem než mluvit. Každý to máme nastavené jinak a každý můžeme nabídnout něco jiného. Já nedokážu předstírat kamarádství. Chtěla jsem, aby o mně nikdo nic nevěděl, ale několika chlapům jsem pár střípků přece jen prozradila. Fousáčovi Jimmymu, vyhazovači, kterému stačilo, že jsem se tvářila, jako že jsou ty jeho sadistické fóry v pořádku. A nočnímu provoznímu Dartovi, protože se nám oběma líbila stará auta a on pořád tvrdil, že mě vezme na sraz veteránů do Rena. Byly to jen řeči a on byl jen noční provozní. Ta akce mě vůbec nezajímala. S Jimmym Darlingem jsem jezdila na autokros do Sonomy, jedla párky v rohlíku, popíjela točené pivo a buginy ohazovaly pletivový plot blátem.

Některé holky z Marsu chtěly mít stále kunčafy a pořád nějaké uháněly. Já ne, ale nakonec jsem taky jednoho měla. Kurta Kennedyho. Úchyla Kennedyho.

• • •

Někdy mám pocit, že je San Francisco prokleté. Většinou mám pocit, že je to zoufalý depkov. Říká se o něm, že je krásné, ale krásu vidí jen nově příchozí, a těm, kteří v něm museli vyrůstat, zůstává skrytá. Jako třeba letmé výhledy na modrou zátoku skrz prosklené verandy domů na ulici,

která lemuje zadní část Buena Vista Parku. Z vězení jsem to pak všechno viděla, jako bych byla duch a procházela městem. Prohlížela jsem si jeden dům po druhém, všechno, na co se dalo dívat, tiskla jsem obličej ke dveřím verand viktoriánských vilek na východní straně Buena Vista Parku, modrou hladinu zjemňovaly poslední zbytečky mlhy, vlhký polibek, záře. Na svobodě mě takhle podívaná vůbec nebrala. Jako teenageři jsme do toho parku chodili pít. Starší chlapi tam chodili lovit mladíčky, pak se vždycky odkradli na matraci schovanou někde pod keřem. Kluci, které jsem znala, ty chlápky mlátili, a když jim jeden přinesl basu piv, shodili ho ze skály.

Z křižovatky Desáté avenue a Moraga Street, kde jsem s mámou bydlela, když jsem byla malá, byl vidět Golden Gate Park, pak Presidio, matně červené špičky Golden Gate Bridge a za ním nařasené zelené záhyby strmých Marin Headlands. Věděla jsem, že všichni na světě považují Golden Gate Bridge za něco výjimečného, ale pro mě a moje kamarády neznamenal vůbec nic. Jen jsme se chtěli zmastit. Město pro nás byly ulepené prsty mlhy, která nám zalézala do oblečení, ty věčně ulepené prsty a velké foukance vlhkého oparu ženoucí se po Judah Street, když jsem u kolejí plných písku čekala na tramvaj, ta pozdě v noci jezdila jednou za hodinu, čekala jsem a čekala, lemy džínových nohavic jsem měla obalené ztvrdlým blátem, blátem z kaluží na parkovišti u Ocean Beach. Nebo blátem z Tripkopce, kam jsem se drápala na tripu, od toho taky Tripkopic byl. Špatný pocit z toho, jak mě ta zátěž táhla dolů, to bláto přilepené na lem džínů. Špatný pocit z toho, že jsem si dávala kokain s neznámými týpkami v motelu u hřbitova v Colmě. Město byly mokré nohy a vlhké cigarety na popršeném mejdanu v Groveu. Déšť a pivo a krvavé bitky na Den svatého Patrika. Jak mi bylo šouflí z bacardi a jak jsem si na dětském hřišti rozsekla bradu o betonovou zídku. Jak se někdo v ložnici na bělošském sídláku u Great Highway předávkoval. Jak mi někdo na

hřišti v parku Big Rec, kde se hraje baseball, držel u hlavy nabitou pistoli. Bylo to večer a ten psychouš se k nám přifařil, když jsme popíjeli levné pivo, bylo to tak typické, že si nepamatuju, jak jsem z toho vybruslila, i když se mi to pak už nikdy nestalo. San Francisco pro mě byli McGoldrickové a McKittrickové a Boylesové a O'Boilsové a Hicksové a Hickeyové a ty jejich kérky *Erin go bragh* a rvačky, které vyprovokovali a vyhráli.

• • •

Autobus přešel do pravého pruhu a začal zpomalovat. Mířili jsme ke sjezdu u Magic Mountain.

„To nás vezou na atrakce?“ zeptal se Conan. „Tak to je pecka.“

Zábavní park byl vlevo, na druhé straně dálnice. Napravo stálo mužské vězení. Autobus zabočil doprava.

Svět se rozštěpil na dobré a špatné, vzájemně propojené. Zábavní park a vazební věznice.

„V poho,“ prohlásil Conan. „Stejně se mi tam nechtělo. Vstupný stojí majlant. Radši bych ještě jednou do velkého óčka. Do Or-lan-da.“

„Co to ta blbka mele,“ ohradil se někdo. „V životěs v žádném Orlando nebyla.“

„Stálo mě to dvacet táců,“ povídal Conan dál. „Za tři dny. Byla tam se mnou i moje holka. A její děcka. Hotelový apartmá s vířivkou. Vstupenky do celého areálu. Krokodýlí stejky. Orlando je pecka. Rozhodně větší pecka než tady tendle autobus, to je jasný.“

„Myslelas, že tě vezou do zábavního parku,“ ozvala se holka, která seděla před Conanem. „Ty seš ale píča vylízaná.“ Měla potetovaný celý obličej.

„Kurňa, ty seš ale pokérována. Jak na nás tak koukám, se vsadím, že to dotáhneš na královnu krásy.“

Holka nesouhlasně mlaskla a otočila se zpátky.

• • •

Nakonec mi v souvislosti se San Franciskem došlo, že jsem pohroužená v kráse a že mi není umožněno ji vidět.

A stejně jsem se nedokázala dokopat k tomu, abych od-
tamtud odjela, donutil mě k tomu až můj kunčaft Kurt
Kennedy, ale sanfranciské prokletí se se mnou neslo dál.

• • •

Jinak na tom ta herečka, po které jsem pojmenovaná, byla
dost bledě. Její syn ve čtrnácti umřel, přerízl si stehenní
tepnu, když lezl přes plot, a ona pak pořád pila, až sama
ve třiačtyřiceti taky umřela.

Mně je devětadvacet. Čtrnáct let je hotová věčnost,
jestli mám tak dlouho žít. Před komisi pro podmíněčné
propuštění se každopádně dostanu až za víc než dvojná-
sobnou dobu a pak, jestli mi žádost schválí, si budu moct
začít odpykávat druhý doživotní trest. Napařili mi dvě
doživotí a šest let navrch.

Nemám v plánu žít nijak dlouho. Ale nutně ne ani krát-
ce. Nemám v plánu vůbec nic. Člověk existuje, ať už to
má v plánu nebo ne, pak existovat přestane a jeho plány
nejsou k ničemu.

Ale to, že nemá plány, neznamena, že ničeho nelituje.

Kéž bych nikdy nepracovala v klubu Mars.

Kéž bych nikdy nepotkala Úchyla Kennedyho.

Kéž by si Úchyl Kennedy neusmyslel, že mě bude pro-
následovat.

Jenže on si to usmyslel a nedal mi pokoj. Kdyby se nic
z toho nestalo, neseděla bych teď v autobuse, který mě
odváží žít v betonové špeluňce.

• • •

Stáli jsme u semaforu za výjezdem z dálnice. Za okýnkem
byla matrace opřená o pepřovec. Říkala jsem si, že i tyhle
dvě věci k sobě patří. Žádný pepřovec, krajkovité větve
a růžová zrnka pepře se neobejdou bez staré špinavé ma-
trace opřené o kmen s kůrou, která vypadá jako skládanka.
Všechno dobré je spojené s něčím špatným, a tím pádem
zkažené. Všechno je zkažené.

„Pokaždý jsem myslela, že je moje,“ poznamenala Laura
Lippová s očima upřenýma na opuštěnou matraci. „To